

► 20 Febrero, 2015

VILA CASAS ► UNA MOSTRA AL MUSEU DE FOTOGRAFIA DE TORROELLA DE MONTGRÍ FA VISIBLES ESTUDIS D'ARTISTES.

El taller com a «habitació disponible»

FRANCESC SERRA
RAMON MANENT

► Palau Solterra, Torroella de Montgrí. Carrer de l'Església, 10. ☎ Del 7 de febrer al 17 de maig. Dissabtes d'11 a 14h i de 16,30 a 20,30h. Diumenges d'11 a 14h

EUDALD CAMPS

■ No cal ser especialment creatiu per colonitzar l'espai: qui més qui menys té la seva cambra pròpia (o el seu racó de món) on retrobar el sentit de les hores a través de l'activitat pausada o de la meditació inactiva. Amb tot, la vinculació de l'artista amb el seu lloc de treball (el cèlebre atelier) presenta algunes singularitats que la fan exclusiva. Deixant de banda qüestions més o menys òbvies com ara que un creador passa segurament més hores que ningú a l'estudi i que, en principi, els hi passa per imperatiu artístic i no empresarial o, també, que l'elecció del taller mai és deliberada sinó que respon a motivacions a vegades extremadament subtils i que un estudi és també un aparador i fins i tot pot ser sinònim de refugi o habitatge, hi ha, en darra instància, un element que només els artistes solen aconseguir: l'estudi és

RAMON MANENT

la síntesi perfecte de tot el seu món creatiu, és una mena d'obra espacial (com una instal·lació) que les conté totes, és la perfecta escenificació d'un projecte vital que pot tenir la forma del caos o de l'ordre més escrupolós, que pot ser translúcid i obert o completament críptic i opac, que ens pot parlar sense filtres mostrant quasi amb impudícia la recambra creativa del seu propietari o resistir-se, heroicament, als esgüards profanadors.

Juan Navarro Baldeweg s'ha referit a l'estudi de l'artista com a l'habitació disponible. Escriu el de Santander a propòsit d'una fotografia de Brancusi al seu estudi de París: «L'aspecte es-

FRANCESC SERRA

trident i sorollós [de l'Impasse Ronsin] contrasta radicalment amb l'atmosfera de calma, essencialitzada i recollida, del taller. El taller ja no és tant una reflexió sobre la època i les forces que la sostenen o impulsen, sinó una reflexió sobre una altra cultura, sobre un inventari de formes i arquetips d'evident presència, a la recerca de contingut. Arquetips d'una edat d'or arcaica impregnats també de vida contemporània, tot i que sense contingut

en relació a l'exterior, el carrer, la gent. És una habitació disponible». Navarro Baldeweg aplica el mateix procediment a l'hora d'analitzar fotografies dels estudis de Mondrian i de Duchamp: «Les habitacions o tallers d'ambdós artistes constitueixen un exemple de que aquí i ara hi ha altres possibilitats de ser. Són l'encarnació física d'una continuïtat entre art i vida i d'un principi d'immanència com l'expressat per Breton: en allò singular, el

Un segle d'imatges

► La doble exposició que ha comisariat Glòria Bosch construeix una narrativa sobre el geni artístic de principis i finals del segle XX a Catalunya. A la dreta, Antoni Tàpies i Joaquim Mir (1904).

► 20 Febrero, 2015

RAMON MANENT

Del blanc i negre al color

◀ Detall d'una imatge d'Antoni Llena al seu estudi.

plural»; un principi d'immanència que regeix el taller entès com a univers autàrquic i, en aquest sentit, metàfora perfecte del somni avantguardista d'emancipació i autonomia de l'art. En aquest sentit, ningú millor que el fotògraf per traslladar-nos a aquests universos privats ni, de fet, ningú millor que la fotografia per parlar-nos, com deïem, d'aquell lloc on encara és

possible retrobar el sentit de les hores: la doble exposició que presenta el Museu de Fotografia de Torroella de Montgrí (subseu de la Fundació Vilacases ubicada al Palau Solterra) suposa una ocasió immillorable per descobrir, de la mà de dos referents en la matèria, com han evolucionat els espais de treball i, sobretot, com ha anat modificant-se la manera de retratar-los.